

יונה

¹ ויהי דבר-יהוה אל-יונה בן-אמתי לאמר: ² קום לך אל-נינוה העיר הגדולה וקרא עליה כי-עלתה רעתם לפני: ³ ויקם יונה לברח תרשישה מלפני יהוה וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש ויתן שכרה וירד בה לבוא עמהם תרשישה מלפני יהוה:

⁴ ויהוה הטיל רוח-גדולה אל-הים ויהי סער-גדול בים והאניה חשבה להשבר: ⁵ וייראו המלחים ויזעקו איש אל-אלהיו ויטלו את-הכלים אשר באניה אל-הים להקל מעליהם ויונה ירד אל-ירכתי הספינה וישכב וירדם: ⁶ ויקרב אליו רב החבל ויאמר לו מה-לך נרדם קום קרא אל-אלהיך אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד:

⁷ ויאמרו איש אל-רעהו לכו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה הזאת לנו ויפלו גורלות ויפל הגורל על-יונה: ⁸ ויאמרו אליו הגידה-נא לנו באשר למי-הרעה

הזאת לנו מה־מלאכתך ומאין תבוא מה ארצך ואי־מזה
עם אתה: ⁹ ויאמר אליהם עברי אנכי ואת־יהוה אלהי
השמים אני ירא אשר־עשה את־הים ואת־היבשה: ¹⁰ וייראו
האנשים יראה גדולה ויאמרו אליו מה־זאת עשית כי־ידעו
האנשים כי־מלפני יהוה הוא ברח כי הגיד להם: ¹¹
ויאמרו אליו מה־נעשה לך וישתק הים מעלינו כי הים
הולך וסער: ¹² ויאמר אליהם שאוני והטילני אל־הים
וישתק הים מעליכם כי יודע אני כי בשלי הסער הגדול
הזה עליכם: ¹³ ויחתרו האנשים להשיב אל־היבשה ולא
יכלו כי הים הולך וסער עליהם: ¹⁴ ויקראו אל־יהוה
ויאמרו אנה יהוה אל־נא נאבדה בנפש האיש הזה ואל־תתן
עלינו דם נקיא כי־אתה יהוה כאשר חפצת עשית: ¹⁵ וישאו
את־יונה ויטלוהו אל־הים ויעמד הים מזעפון: ¹⁶ וייראו
האנשים יראה גדולה את־יהוה ויזבחו־זבח ליהוה וידרו
נדרים:

¹ וימן יהוה דג גדול לבלע את-יונה ויהי יונה במעי הדג
שלשה ימים ושלשה לילות: ² ויתפלל יונה אל-יהוה
אלהיו ממעי הדגה: ³ ויאמר

קראתי מצרה לי אל-יהוה ויענני

מבטן שאול שועתי שמעת קולי:

⁴ ותשליכני מצולה בלבב ימים ונהר יסבבני

כל-משבריך וגליך עלי עברו:

⁵ ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך

אך אוסיף להביט אל-היכל קדשך:

⁶ אפפוני מים עד-נפש תהום יסבבני סוף חבוש לראשי:

⁷ לקצבי הרים ירדתי הארץ ברחיה בעדי לעולם

ותעל משחת חיי יהוה אלהי:

⁸ בהתעטף עלי נפשי את-יהוה זכרתי

ותבוא אליך תפלתי אל-היכל קדשך:

⁹ משמרים הבלי-שוא חסדם יעזבו:

¹⁰ ואני בקול תודה אזבחה-לך

אשר נדרתי אשלמה ישועתה ליהוה: ^ס

¹¹ ויאמר יהוה לדג ויקא את-יונה אל-היבשה: ^פ

¹ ויהי דבר-יהוה אל-יונה שנית לאמר: ² קום לך אל-נינוה העיר הגדולה וקרא אליה את-הקריאה אשר אנכי דבר אליך: ³ ויקם יונה וילך אל-נינוה כדבר יהוה ונינוה היתה עיר-גדולה לאלהים מהלך שלשת ימים: ⁴ ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום ונינוה נהפכת: ⁵ ויאמינו אנשי נינוה באלהים ויקראו-צום וילבשו שקים מגדולם ועד-קטנם: ⁶ ויגע הדבר אל-מלך נינוה ויקם מכסאו ויעבר אדרתו מעליו ויכס שק וישב על-האפר: ⁷ ויזעק ויאמר בנינוה מטעם המלך וגדליו לאמר האדם והבהמה הבקר והצאן אל-יטעמו מאומה אל-ירעו ומים אל-ישתו: ⁸ ויתכסו שקים האדם והבהמה ויקראו אל-אלהים בחזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן-החמס אשר בכפיהם: ⁹ מי-יודע ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו ולא נאבד: ¹⁰ וירא האלהים את-מעשיהם כי-שבו מדרכם הרעה וינחם האלהים על-הרעה אשר-דבר לעשות-להם ולא עשה:

¹ וירע אל-יונה רעה גדולה ויחר לו: ² ויתפלל אל-
יהוה ויאמר אנה יהוה הלוא-זה דברי עד-היותי על-
אדמתי על-כן קדמתי לברח תרשישה כי ידעתי כי אתה
אל-חנון ורחום ארך אפים ורב-חסד ונחם על-הרעה: ³
ועתה יהוה קח-נא את-נפשי ממני כי טוב מותי מחיי: ס
⁴ ויאמר יהוה ההיטב חרה לך: ⁵ ויצא יונה מן-העיר
וישב מקדם לעיר ויעש לו שם סכה וישב תחתיה בצל עד
אשר יראה מה-יהיה בעיר: ⁶ וימן יהוה-אלהים קיקיון
ויעל מעל ליונה להיות צל על-ראשו להציל לו מרעתו
וישמח יונה על-הקיקיון שמחה גדולה: ⁷ וימן האלהים
תולעת בעלות השחר למחרת ותך את-הקיקיון וייבש: ⁸
ויהי כזרח השמש וימן אלהים רוח קדים חרישית ותך
השמש על-ראש יונה ויתעלף וישאל את-נפשו למות ויאמר
טוב מותי מחיי: ⁹ ויאמר אלהים אל-יונה ההיטב חרה-לך
על-הקיקיון ויאמר היטב חרה-לי עד-מות: ¹⁰ ויאמר יהוה
אתה חסת על-הקיקיון אשר לא-עמלת בו ולא גדלתו
שבן-לילה היה ובן-לילה אבד: ¹¹ ואני לא אחוס על-נינוה
העיר הגדולה אשר יש-בה הרבה משתים-עשרה רבו
אדם אשר לא-ידע בין-ימינו לשמאלו ובהמה רבה:

